

عنوان مقاله:

تعامل برنامه ریزی فضایی و آمایش سرزمین در توسعه پایدار شهر سالم و تاب آوری شهری

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی پژوهشهای علوم میان رشته ای در شهرسازی و معماری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سارا شهریاری - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی آمایش سرزمین دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت

علی شمس الدینی - استادیار و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت

خلاصه مقاله:

کاهش خطرپذیری بلایا، سرمایه گذاری است نه هزینه. سود کسب و کار را افزایش می دهد. سازگاری با تغییرات آب و هوا و کاهش خطرپذیری این امکان را فراهم می آورد تا توسعه در میان حوادث به راه خود ادامه دهد، چرا که وقتی دولت های محلی خود را نسبت به بلایا مسیول می دانند، بلایا زندگی مردم را مختل نخواهند کرد. شیوه های توسعه منظم نیز ممکن است تغییرات زیست محیطی پیچیده ای ایجاد کنند که در صورت عدم توجه به آنها و اتخاذ تدابیر لازم، می توانند منجر به افزایش خطرپذیری شوند. الگوهای توسعه اجتماعی و زیست محیطی می توانند در معرض حوادث قرار گرفتن و آسیب پذیری را افزایش دهند و در نتیجه منجر به افزایش خطرپذیری شوند. طبق پیش بینی های سازمان بهداشت جهانی، تا سال 2025 میلادی، بیش از 60 درصد جمعیت جهان، شهرنشین خواهند شد، پس اهمیت برنامه ریزی شهر سالم با توجه به اصول و معیارهای آن در طول برنامه ریزی بلندمدت برای شهرها ضروری می باشد. به تعبیر سازمان بهداشت جهانی، شهر سالم شهری است که به طور دایم، سیاست های عمومی خود را توسعه بخشد و آنگونه محیط فیزیکی و اجتماعی را ایجاد نماید که طی آن مردم همدیگر را حمایت کنند و کنش متقابل با یکدیگر داشته باشند. طبیعی است که داشتن شهر سالم و شهرنشینی متعادل، بدون همکاری، هماهنگی و تعامل همه عناصر اعم از مردم (شهروندان)، دولت و نظام برنامه ریزی کشور، شهرداری ها و سایر نهادهای شهری مانند: شورای شهر و حتی سازمان های غیر دولتی (NGO) میسر نخواهد بود.

کلمات کلیدی:

خطرپذیری، بلایا، برنامه ریزی، معیار، شهرسالم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/699065>

